

TÓTH BÁLINT

Az évfordulók országában

Bajok és párbajok múltán,
már varjú se károg utánunk,
imígyen szól Ady úr: Tán
próbáljuk kengyelbe a lábunk.

S előáll három tűzorlikú mén:
fekete, vasderes, fehér.

Lóra!
Patájuk tompán dobban a hóban,
harang helyett az döndül utánunk.

Ködben és némán kanyarog az út,
éren, nyíresen, dombhajlaton átvág,
s csak sejtjük földreszállt felhőn át mását,
s szólal Ady úr:
Az túl, a Szilágyság.

Rá, bajsza alatt, mint nagybögő brummog
Krúdy úr, Ady úrra kacsintva:
Látogassunk el – ha beengednek –
Podolinba...

Harmadikul, bár méltatlanul
szólok: Zala, az áll még,
jó bor akad ott és járja a tarokk,
s szépiányokban, szép a szándék.

De mit tehetünk, ha üres a zsebünk,
nincs benne egy rossz peták,
Magyarországon, ha poéta az ember,
akár akassza föl magát,
s fizesse – ha van – az ördög, vagy az Isten
a bort, szállást, vacsorát.

Hát kocogunk csak, nem vágtatunk,
mert nincs, ki megsegítsen:
előttem Ady úr, Krúdy úr,
sarkunkban ördög, elől meg a ködben az Isten,
s lóról szállván, mielőtt nyeregbe
pattannánk ama Szárnyas Lóra,
búcsúzóul vígan három arany
szívet pössentünk a hóba,
(az utókorra)
mert egy árva vasunk sincsen.